

ikke til erhvervsvirksomhed. Drives et agentur imidlertid for agentens egen regning og risiko, vil der dog kunne foreligge erhvervsmæssig virksomhed. Det samme gælder en assurandør, der for egen regning driver sit kontor, herunder er ansvarlig for en del af lønudgifterne.

Indtægt af liberalt erhverv som f.eks. advokat, arkitekt, læge, revisor, vekselerer m.v. må i almindelighed anses for indtægt ved erhvervsvirksomhed.

For så vidt angår fast ejendom, anses drift af udlejningsejendomme som regel for erhvervsvirksomhed.

Udleje af driftsmidler m.v. betragtes som selvstændig erhvervsvirksomhed, såfremt virksomheden har et vist omfang.

Skattepligtige, der deltager i virksomhed drevet som interessentskab eller kommanditselskab, anses for at være selvstændige erhvervsdrivende.

Hobbyvirksomhed anses ikke for erhvervsvirksomhed.

I et enkelt tilfælde kan selvstændige erhvervsdrivende ikke anvende forslagens regler for en virksomhed. Det drejer sig om selvstændig skibsvirksomhed, når denne virksomhed er den skattepligtiges bierhverv. Indkomst fra sådan virksomhed beskattes som kapitalindkomst efter § 4, stk. 1, nr. 10, i personskatteloven.

Til § 2

Det er en betingelse for at anvende virksomhedsordningen, at den skattepligtige opfylder bogføringslovens krav til regnskabsførelsen. Denne betingelse betyder øgede regnskabskrav for de skattepligtige, der ikke er bogføringspligtige efter bogføringsloven.

Efter bogføringsloven skal der gennem bogføringen gives en klar og overskuelig redegørelse for virksomhedens forretninger og formueforhold, herunder oplysninger om driftsindtægter og driftsudgifter, den i virksomheden anbragte kapital, udbetalinger til den skattepligtige samt dennes udtagelse af varer og lignende fra virksomheden. Virksomhedsordningen stiller ikke yderligere krav til bogføringen.

Efter forslaget skal der udarbejdes et regnskab, der udelukkende vedrører virksomheden. Der skal således regnskabsmæssigt ske en adskillelse af virksomhedens økonomi og den skattepligtiges private økonomi.

Efter stk. 2 kan den skattepligtige vælge virksomhedsordningen for det enkelte indkomstår. Der kan således skiftes mellem beskatning efter person-

skatteloven og beskatning efter virksomhedsordningen fra det ene år til det andet.

Af stk. 2 fremgår ligeledes, at den skattepligtige ved indgivelse af selvangivelse for et indkomstår skal tilkendegive, at virksomhedsordningen ønskes anvendt i det pågældende indkomstår. Desuden skal den skattepligtige oplyse størrelsen af indestående på konto for indskud og på konto for opsparret overskud, jfr. §§ 3 og 10, stk. 2, samt kapitalafkast og afkastgrundlag, jfr. §§ 7 og 8. Denne specifikation er nødvendig, fordi beløb, der fragår på kontoen for opsparret overskud, skal endeligt beskattes som personlig indkomst, mens beløb, der fragår på indskudskontoen, skattefrit kan tilbageføres til indehaveren.

Når den skattepligtige har valgt at anvende virksomhedsordningen for et indkomstår, skal lovforslagets regler anvendes for hele indkomståret og på hele virksomheden. Der er således ikke mulighed for f.eks. at holde en del af de erhvervsmæssige aktiver eller passiver uden for virksomhedsordningen, når ordningen anvendes for det pågældende indkomstår. Hvis virksomheden er startet midt i et indkomstår, skal ordningen kun gælde i den resterende del af indkomståret.

Ejes en virksomhed af flere personer, f.eks. i interessentskabsform, kan de enkelte personer uafhængigt af hinanden vælge, om de vil anvende virksomhedsordningen.

Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 3 skal en erhvervsdrivende, der har flere virksomheder, anvende samme regelsæt for alle virksomhederne i det enkelte indkomstår. I de år, hvor virksomhedsordningen anvendes, skal den skattepligtige endvidere oplyse virksomhedernes samlede overskud tillige med det samlede indestående på indskudskonti og opsparingskonti, jfr. §§ 3 og 10, stk. 2, samt det samlede kapitalafkast og kapitalafkastgrundlag, jfr. §§ 7 og 8. Der er kun tale om sammentælling af de enkelte virksomheders overskud m.v. Der skal således ikke udarbejdes et samlet regnskab for virksomhederne under ét. Disse fælles opgørelser skal foretages, bl.a. fordi kapitalafkast i den enkelte virksomhed hverken kan overstige et nettooverskud i virksomhederne eller det kapitalafkast, der kan beregnes af virksomhedernes samlede afkastgrundlag, jfr. § 14, stk. 2.

Reglerne om flere virksomheder gælder både for den skattepligtige og for en eventuel ægtefælle, der også driver erhvervsmæssig virksomhed. Den ene ægtefælle kan således ikke anvende virksomhedsordningen, medmindre den anden ægtefælle også ønsker at anvende ordningen.